

Tárgy:

Összeférhetetlen ügyvállalás (Üttv. 20. § (1), (4); ÜESZ 4.1.)

**MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁG
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA**

Anonim határozat száma: 10/2026.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottságának Másodfokú Fegyelmi Tanácsa, (...) ügyvéd fegyelmi ügyében a Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2026. január 26. napján kelt (...) sz. alatt hozott határozata ellen az eljárás alá vont ügyvéd részéről előterjesztett fellebbezés folytán 2026. május 15. napján nem nyilvános tárgyaláson a következő

határozatot

hozta:

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottságának Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának 2026. január 26. napján kelt (...) sz. határozatát helybenhagyja.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottságának Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a másodfokú eljárási költséget 50.000.- (ötvenezer) Ft összegben állapítja meg és kötelezi eljárás alá vont ügyvédet, hogy a kiszabott 300.000.- (háromszázezer) Ft összegű pénzbírságot, valamint 50.000.- (ötvenezer) Ft összegű másodfokú eljárási költséget a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Ügyvédi Kamara pénztárába vagy banki utalással teljesítse a Ügyvédi Kamara 10900011-00000007-20950113 számú bankszámlájára, az ügyszámra hivatkozással. A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költségek megfizetésére előírt határidő leteltét követő 15 napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont ügyvéd, és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítéstől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az **országos fegyelmi bizottság** ellen – az **elektronikus kapcsolattartás** szabályai szerint - előterjeszteni. A perre a **Fővárosi Törvényszék kizárólagosan** illetékes.

I. Az elsőfokú eljárás és az elsőfokú határozat

A Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsa 2026. január 26. napján megtartott nem nyilvános tárgyaláson, zárt ülésben meghozott (...) számú határozatával megállapította, hogy eljárás alá vont ügyvéd szándékos fegyelmi vétséget követett el, ezért őt 300.000,- Ft pénzbírság fegyelmi büntetéssel sújtotta, továbbá 80.000,- Ft átalányköltség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú határozatban megállapított tényállás szerint X Kft. ügyvezetője 2025. május 28. napján bejelentést tett az Ügyvédi Kamaránál az eljárás alá vont ügyvéddel szemben, összeférhetetlen ügyvállalásra hivatkozással. A vezető fegyelmi biztos 2025. június 13. napján előzetes vizsgálatot rendelt el, majd a vizsgálat meghosszabbítását követően 2025. szeptember 25. napján fegyelmi eljárás kezdeményezéséről határozott.

Az elsőfokú fegyelmi tanács a bejelentés, az ahhoz csatolt iratok, az eljárás alá vont ügyvéd által az előzetes vizsgálat során rendelkezésre bocsátott iratanyag, az eljárás alá vont ügyvéd észrevételei, valamint a tárgyaláson tett nyilatkozatai alapján állapította meg a tényállást.

Az elsőfokú fegyelmi tanács tényként rögzítette, hogy az eljárás alá vont ügyvéd 2023. február 1. napján ügyvédi megbízási szerződést kötött a X Kft.-vel. A megbízási szerződés tárgya eseti ügyvédi szolgáltatás nyújtása volt, ugyanakkor annak tartalma rendkívül széles körűen határozta meg az ügyvédi feladatokat: cégjogi tanácsadás, munkaügyi tanácsadás, reklám- és médiajogi tanácsadás, taggyűlés levezetése, a társaság likvid és prudens működésének biztosítása érdekében történő eljárás, mediáció vitás felek között, kapcsolattartás hatóságokkal és bíróságokkal, a társaság képviselete vagyoni jogi ügyekben, szállítói és partnerkapcsolati ügyek, okiratszerkesztés, compliance-megfeleltetés, valamint általános képviselet.

A határozatlan időre létrejött szerződést Y, a társaság akkori ügyvezetője írta alá. A megbízást Z, a társaság új, 2023. november 27. napján megválasztott ügyvezetője 2023. november 27. napján azonnali hatállyal felmondta.

A X Kft. két üzletrészből állt: 10%-os kisebbségi tulajdonosa K, 90%-os többségi tulajdonosa A volt.

Az elsőfokú határozat szerint az eljárás alá vont ügyvéd a X Kft.-vel fennállt megbízási jogviszonya megszűnését követően több olyan személy képviseletét vállalta el, akiknek az ügyei a korábbi ügyfél, a X Kft. működésével, belső viszonyaival, tulajdonosi és ügyvezetői konfliktusaival összefüggtek.

Az elsőfokú fegyelmi tanács három ügyvállalást minősített fegyelmi vétségnek.

Elsőként azt, hogy Y, a 2023. november 27. napján visszahívott korábbi ügyvezető 2023. december 11. napján meghatalmazást adott az eljárás alá vont ügyvédnek a X Kft.-vel kapcsolatos ügyvezetői elszámolási és átadás-átvételi folyamatokat érintő kérdésekben, amely meghatalmazást az eljárás alá vont ügyvéd elfogadott és teljesített.

Másodikként azt, hogy K, a X Kft. 10%-os kisebbségi tulajdonosa 2024. november 4. napján meghatalmazást adott az eljárás alá vont ügyvédnek a X Kft. 2024. november 4. napján megtartásra kerülő taggyűlésén való teljes jogkörű képviseletre, majd 2024. november 20. napján meghatalmazta őt a X Kft. 2024. november 4. napján hozott taggyűlési határozata hatályon kívül helyezése iránt, a Törvényszék előtt (...) számon folyamatban lévő peres eljárásban való képviseletre.

Harmadikként azt, hogy az eljárás alá vont ügyvéd A-t — aki a társaság többségi tulajdonosának, A-nak peres vitában álló férje volt — képviselte a vele szemben (...) szám alatt folyamatban volt fizetési meghagyásos eljárásban, ellentmondás benyújtása tárgyában.

Az elsőfokú fegyelmi tanács az Üttv. 107. § a) pontja, az Üttv. 20. § (4) bekezdése, valamint az ügyvédi hivatás etikai szabályairól és elvárásairól szóló 6/2018. (III. 26.) MÜK szabályzat 4.1. pontja alapján jutott arra a következtetésre, hogy az eljárás alá vont ügyvéd háromrendbeli, szándékos fegyelmi vétséget követett el.

Az elsőfokú fegyelmi tanács megállapította, hogy a 2023. február 1. napján a X Kft.-vel kötött megbízási szerződés tartalmában általános jellegű volt, a társaság működésének széles körére kiterjedt, és lehetőséget adott arra, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a társaság gazdasági, jogi, személyi, tulajdonosi és konfliktuskezelési viszonyait mélyrehatóan megismerje. Az elsőfokú határozat szerint az eljárás alá vont ügyvéd az ügybe olyan mértékben bevonódott, hogy a társaság belső konfliktusaitól szükséges szakmai távolságát, objektivitását elveszítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú fegyelmi tanács súlyosító körülményként értékelte, hogy az összeférhetetlen ügyvállalás három alkalommal valósult meg. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy az eljárás alá vont ügyvéd húsz éve praktizál, vele szemben korábban nem szabtak ki büntetést, továbbá értékelte a szakmai munkáját és az általa hivatkozott jó szándékot. Az elsőfokú fegyelmi tanács mindezek alapján a 300.000,- Ft összegű pénzbírságot találta arányban állónak a háromrendbeli, szándékos fegyelmi vétséggel.

II. Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése

Az elsőfokú határozat ellen az eljárás alá vont ügyvéd határidőben fellebbezést terjesztett elő.

Fellebbezésében az elsőfokú határozatot teljes terjedelmében támadta. Elsődlegesen a határozat megsemmisítését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és a fegyelmi felelősség hiányának megállapítását, harmadlagosan az alkalmazott szankció megváltoztatását és mérséklését kérte.

Az eljárás alá vont ügyvéd álláspontja szerint az elsőfokú határozat téves tényálláson és jogszabálysértő jogértelmezésen alapul, figyelmen kívül hagyta az ügy valódi természetét és a megbízási viszony tényleges tartalmát, az alkalmazott jogkövetkezmény pedig aránytalan és megtorló jellegű.

A fellebbezés elsődleges érve az volt, hogy az elsőfokú határozat a megbízási jogviszonyt tévesen értelmezte. Az eljárás alá vont ügyvéd nem vitatta, hogy a 2023. február 1. napján kötött írásbeli megbízási szerződésben formálisan a X Kft. szerepelt megbízóként, azonban álláspontja szerint az ügy tényleges körülményei alapján a megbízás K kisebbségi tulajdonos és Y ügyvezető részéről érkezett, ők voltak a kapcsolattartók, és a megbízás célja kifejezetten az volt, hogy a társaságot felkészítsék az ellenséges cégátvételi kísérletekkel szembeni jogi védekezésre, valamint megvédjék K és Y személyét.

Az eljárás alá vont ügyvéd a fellebbezésében előadta, hogy a háttérben a társaság többségi tulajdonosa, A és férje közötti válóper és vagyoni jogi vita állt, amelyben a X Kft. szerinte jogi és gazdasági nyomásgyakorlás eszközévé vált. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a társaság nem ellenérdekű fél volt, hanem a konfliktus tárgya és terepe, „csatatér”, ahol a konfliktus zajlott.

A fellebbezés szerint a későbbi ügyvállalások Y és K képviselőjében ugyanazon jogvita folytatásai voltak, nem pedig új, ellenérdekű ügyek. Az eljárás alá vont ügyvéd álláspontja szerint ezért az Üttv. 20. § (4) bekezdése szerinti összeférhetetlenség fogalmilag sem állhat fenn, mert nem korábbi ügyféllel szembeni ügyvállalás történt, hanem ugyanazon jogvita szereplőinek további képviselője.

Az eljárás alá vont ügyvéd hivatkozott arra is, hogy a megbízás megszűnésétől 2025 májusáig, azaz mintegy 19 hónapon keresztül senki nem állította, hogy összeférhetetlenség állna fenn, sem a társaság, sem A, sem az ügyvezető, sem az általuk megbízott ügyvédek. Ebből a fellebbezés azt a következtetést vonta le, hogy az összeférhetetlenségi kifogás utólag konstruált, eljárás-stratégiai eszközként előadott kifogás.

A fellebbezés kitért arra is, hogy az ügyvezető a társaság nevében egy büntetőeljárásban teljes körűen felmentette az eljárás alá vont ügyvédet az ügyvédi titoktartás alól. Az eljárás alá vont ügyvéd szerint ez azt bizonyítja, hogy a társaság nem tekintette korábbi ügyvédi szerepét problémásnak, és nem látta akadályát annak, hogy az általa ismert információk a saját védekezése érdekében felhasználhatók legyenek.

Az eljárás alá vont ügyvéd eljárási kifogásként sérelmezte, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács mellőzte az ügyvezető személyes meghallgatását. Álláspontja szerint az ügyvezető meghallgatása alkalmas lett volna a megbízási viszony tényleges tartalmának és a titoktartás alóli felmentés körülményeinek tisztázására.

A fellebbezés vitatta a szándékosság megállapítását is. Az eljárás alá vont ügyvéd szerint a szándékosság semmilyen objektív tényből nem következik, ellenkezőleg: az ügyvállalások ugyanazon konfliktushoz kapcsolódtak, a résztvevők hosszú ideig nem tekintették azokat összeférhetetlennek, a társaság képviselője pedig titoktartás alóli felmentést is adott.

Az eljárás alá vont ügyvéd jogdogmatikai érvelésében arra hivatkozott, hogy az Üttv. 20. § (4) bekezdésének célja a korábbi ügyfél bizalmas információinak ellenérdekű ügyben történő felhasználásának megakadályozása, jelen ügyben azonban ilyen felhasználás nem történt. Hivatkozott továbbá az Üttv. 20. § (7) bekezdésében foglalt kivételekre, valamint az európai ügyvédi etikai szabályok szerinte őt igazoló értelmezésére is.

III. Az országos vezető fegyelmi főbiztos észrevétele és indítványa

Az országos vezető fegyelmi főbiztos a fellebbezésre észrevételt terjesztett elő.

Észrevételében rögzítette, hogy az eljárás alá vont ügyvéd az elsőfokú határozatot 2026. március 2. napján vette át, és azzal szemben 2026. március 6. napján fellebbezéssel élt. Az országos vezető fegyelmi főbiztos összefoglalta a fellebbezés kérelmeit, majd a fellebbezés elutasítását és az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

Az országos vezető fegyelmi főbiztos álláspontja szerint az elsőfokú fegyelmi tanács a tényállást a szükséges és elégséges mértékben feltárta. Az észrevétel hangsúlyozta, hogy a X Kft.-vel kapcsolatos ügy olyan konfliktusrendszer volt, amelyben több szereplő egymással harcban állt, és ilyen helyzetben az ügyvéd nem szolgálhat egyszerre több, egymással ütköző érdeket.

Az országos vezető fegyelmi főbiztos szerint a határozat hatályon kívül helyezése vagy megváltoztatása nem indokolt, ezért az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt, egyúttal kérte az eljárás alá vont ügyvéd kötelezését a másodfokú eljárási költség viselésére.

IV. A másodfokú tárgyalás

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Bizottságának Másodfokú Fegyelmi Tanácsa 2026. május 15. napján tárgyalást tartott.

A tárgyaláson az eljárás alá vont ügyvéd személyesen megjelent, személyazonosságát ügyvédi igazolványával igazolta. Az országos fegyelmi főbiztos a tárgyaláson nem jelent meg. Az eljárás alá vont ügyvéd a tanács összetételével szemben elfogultsági kifogást nem terjesztett elő.

Az eljárás alá vont ügyvéd a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a fellebbezését nem kívánja kiegészíteni, legfeljebb annak lényegére kíván rávilágítani. Előadta, hogy álláspontja szerint K kisebbségi tulajdonos és Y ügyvezető adta a megbízást, nem a X Kft. A megbízás célja szerinte az volt, hogy őket megvédje, illetve, hogy a X Kft. átadása úgy történjen meg, hogy abból később ne származzon probléma.

Az eljárás alá vont ügyvéd előadta továbbá, hogy a háttérben családi konfliktus húzódott: a X Kft. többségi tulajdonosa, Y és férje közötti válóper és vagyonjogi vita, amelyben a X Kft.-t is felhasználták nyomásgyakorlásra. Álláspontja szerint fegyelmi felelőssége nem áll fenn, mert részéről nem valósult meg összeférhetetlen ügyvállalás. Kiemelte, hogy a másik oldalon több ügyvédi iroda járt el, míg ő egyedül látta el K kisebbségi tulajdonos és Y ügyvezető jogi képviselését, és mindvégig őket képviselte. A titoktartás megsértése körében hivatkozott arra is, hogy a büntetőeljárásban az ügyvezető teljes körűen felmentette őt az ügyvédi titoktartás alól.

V. A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú fegyelmi tanács az elsőfokú határozatot, a fellebbezést, az országos vezető fegyelmi főbiztos észrevételét, az elsőfokú eljárás iratait, valamint a másodfokú tárgyaláson előadottakat megvizsgálta, és megállapította, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács a tényállást a döntéshez szükséges és elégséges mértékben feltárta, az iratokból okszerű következtetéseket vont le, a releváns jogszabályi rendelkezéseket helyesen alkalmazta, és a kiszabott fegyelmi büntetés sem eltúlzottnak, sem aránytalannak nem tekinthető.

A másodfokú fegyelmi tanács mindenekelőtt rögzíti, hogy az ügy elbírálása során az ügyvédi hivatás lényegét meghatározó alapelvekből kell kiindulni. Az Üttv. 1. § (2) bekezdése szerint az ügyvédi tevékenység az ügyfél és az ügyvédi tevékenységet gyakorló közötti bizalmon alapul, amelyet mindenki köteles tiszteletben tartani. Az Üttv. 1. § (3) bekezdése szerint az ügyvédi tevékenység gyakorlójának az ügyvédi tevékenységet lelkiismeretesen, a legjobb tudása szerint, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolnia. Az Üttv. 6. §-a az ügyvédi függetlenség követelményét rögzíti. Az Üttv. 20. §-a az érdekellentétre és az összeférhetetlen ügyvállalás tilalmára vonatkozó alapvető szabályokat tartalmazza. Az Üttv. 32. § (1) bekezdése az ügyfél azonosításának kötelezettségét írja elő. E

rendelkezők együttesen adják meg azt a szakmai mércét, amelyhez az ügyvédnek megbízás elfogadásakor, a megbízás teljesítése során, továbbá a korábbi megbízási jogviszony megszűnését követően is igazodnia kell.

Az Üttv. 20. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi tevékenység gyakorlója nem vállalhat olyan megbízást, amely az ügyfelei közötti érdekellentéttel járna. Az Üttv. 20. § (4) bekezdése külön szabályként kimondja, hogy az ügyvédi tevékenység gyakorlója nem folytathat olyan ügyvédi tevékenységet, amely összeütközésbe kerülne korábbi ügyfelével szemben vállalt kötelezettségével, kivéve, ha a korábbi és az új ügy között nincs összefüggés, vagy ha a korábbi ügyfél ehhez — tájékoztatását követően — hozzájárult.

Az ÜESZ 4.1. pontja ennél is szigorúbb szakmai-etikai mércét fogalmaz meg: az ügyvédi tevékenység gyakorlására jogosultnak kiemelt figyelmet kell fordítania arra, hogy munkája során **még a látszata se merülhessen fel** az Üttv. szerinti összeférhetetlenség bármely formájának.

Az Üttv. 107. § a) pontja alapján fegyelmi vétséget követ el az ügyvédi tevékenységet gyakorló kamarai tag, ha az ügyvédi tevékenység gyakorlása során az e tevékenység gyakorlásából eredő, jogszabályban, a Magyar Ügyvédi Kamara Alapszabályában, a területi kamara alapszabályában vagy etikai szabályzatban meghatározott köteletségét szándékosan vagy gondatlanságból megszegi.

A jelen ügyben az elsőfokú és a másodfokú eljárás központi kérdése az volt, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a X Kft.-vel fennállt, széles körű társasági jogi megbízási jogviszonyának megszűnését követően elvállalhatta-e olyan személyek képviseletét, akiknek ügyei a korábbi ügyfél belső működésével, tulajdonosi és ügyvezetői konfliktusaival, illetve a korábbi ügyfél társasági döntéseivel álltak összefüggésben.

A fellebbezés központi érve az volt, hogy bár az írásbeli megbízási szerződésben a X Kft. szerepelt megbízóként, a „valódi” megbízók K és Y voltak. A másodfokú fegyelmi tanács ezt az érvelést nem fogadta el.

Az ügyvédi megbízási jogviszony megítélése során elsődleges jelentősége van annak, hogy az írásbeli megbízási szerződésben ki szerepel megbízóként, kinek a nevében jön létre a megbízás, és a szerződés tárgya kinek az érdekében végzendő ügyvédi tevékenységet határoz meg. A jelen ügyben a 2023. február 1. napján létrejött megbízási szerződésben a X Kft. szerepelt megbízóként. A szerződést a társaság akkori ügyvezetője írta alá. A szerződés tárgya pedig nem K vagy Y magánszemélyi jogi képviseletére, hanem a társaság működésének széles körű jogi támogatására, a társaság jogi, gazdasági, cégjogi, munkaügyi, taggyűlési, hatósági, bírósági, partnerkapcsolati és compliance-ügyeinek ellátására irányult.

A gazdasági társaság önálló jogalany. Nem azonosítható sem a mindenkori ügyvezetővel, sem valamelyik taggal, sem a társaságon belüli konfliktus valamelyik szereplőjével. Az ügyvéd a társaság megbízása alapján eljárva a társaság ügyvédje, nem pedig automatikusan az őt utasításokkal ellátó ügyvezető, a kisebbségi tag vagy valamely tulajdonosi oldal személyes ügyvédje. Az ügyvezető a társaság törvényes képviselőjeként adhat utasítást a társaság ügyvédjének, de ettől az ügyfél nem az ügyvezető személye, hanem maga a társaság.

A fellebbezés éppen ezért alaptalanul relativizálja a korábbi ügyfél személyét. Az, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a megbízási jogviszony során ténylegesen K és Y-nal tartott kapcsolatot, vagy szubjektíve az ő érdekeit tekintette a társaság érdekeivel azonosnak, nem változtat azon, hogy a szerződéses ügyfél a X Kft. volt.

Sőt, a fellebbezés ezen érve nem menti, hanem inkább erősíti az összeférhetetlenségi aggályokat. Ha ugyanis az eljárás alá vont ügyvéd már a X Kft.-vel fennálló megbízási jogviszony alatt is ügy tekintette, hogy valójában nem a társaság, hanem annak egyes szereplői — K és Y — érdekeit képviseli, akkor ez önmagában is felveti az ügyféli minőség helyes azonosításának, az ügyfélhűségnek, a függetlenségnek és az érdekellentét kezelésének problémáját.

Az ügyvédnek társasági jogi megbízás esetén fokozott körültekintéssel kell eljárnia, ha a társaságon belül ügyvezetői vagy tulajdonosi érdekellentét alakul ki. Amikor megváltozik egy társaság ügyvezetése, és érdekellentét keletkezik a korábbi ügyvezető, a korábbi utasításokat adó személy,

valamint maga a társaság között, az ügyvéd köteles haladéktalanul megvizsgálni, kinek az érdekét képviseli a továbbiakban, kitől fogadhat el utasítást, és fennáll-e a korábbi vagy jelenlegi ügyféllel szembeni kötelezettségeivel összeütköző érdekhelyzet.

Ha nem egyértelmű, hogy az ügyvéd kinek az érdekében járhat el, ha a volt ügyvezetés és az új ügyvezetés között érdemi érdekellentét alakult ki, ha az ügyvéd bizalmi információ birtokában van, ha szerepzavar veszélye áll fenn, vagy ha az ügyfélutasítások forrása vitatott, az ügyvédnek a megbízás folytatását, illetve az új megbízás elfogadását különös körültekintéssel kell vizsgálnia. Ilyen helyzetben az ügyvéd nem teheti meg, hogy a társaság korábbi ügyvédjeként „átáll” a volt ügyvezető, a kisebbségi tag vagy valamely más társasági szereplő mellé, és a társaság döntéseivel, új ügyvezetésével vagy érdekkörével összefüggő ügyben képviselőt vállal, miközben a korábbi társasági megbízásból eredő bizalmi és információs helyzete változatlanul fennáll.

A fellebbezés visszatérő gondolata, hogy a X Kft. nem ellenérdekű fél, hanem a konfliktus tárgya, terepe, „csatatér” volt. A másodfokú fegyelmi tanács ezzel az érveléssel sem értett egyet.

A gazdasági társaság jogalanyisága nem oldódik fel a tagok, ügyvezetők vagy hozzátartozók közötti konfliktusban. A társaság akkor is önálló ügyfél marad, ha belső működését tulajdonosi, ügyvezetői, családjogi vagy vagyoni jogi viták terhelik. A társaságon belüli konfliktus nem ad felhatalmazást a korábbi társasági ügyvédnek arra, hogy utóbb maga válassza ki, melyik társasági szereplő képviseli szerinte a társaság „valódi” érdekét, és e szereplő oldalán járjon el a társaság döntéseivel, működésével vagy más társasági szereplők érdekeivel szemben.

Az ügyvédi hivatás bizalmi jellege éppen azt követeli meg, hogy az ügyfél — jelen esetben a korábbi társasági ügyfél — bízasson abban: az ügyvéd a megbízás során megszerzett ismereteit, helyzetismeretét, a belső viszonyokról, konfliktusokról, szereplőkről és stratégiákról szerzett tudását később nem fordítja vele vagy érdekkörével szemben.

Nem szükséges annak bizonyítása, hogy az ügyvéd konkrét ügyvédi titkot ténylegesen felhasznált. Az Üttv. 20. § (4) bekezdése nem kizárólag az ügyvédi titok tényleges felhasználását tiltja, hanem tágabban azt, hogy az ügyvéd olyan ügyvédi tevékenységet folytasson, amely összeütközésbe kerülne korábbi ügyfelével szemben vállalt kötelezettségével. Az ÜESZ 4.1. pontja pedig még a látszat felmerülésének elkerülését is megköveteli.

A jelen ügyben a korábbi megbízás nem szűk körű, izolált, egyszeri ügyre vonatkozott, hanem a társaság működésének széles körére. E körülmény folytán az eljárás alá vont ügyvéd olyan bizalmi és információs helyzetbe került, amely a későbbi, a társaság belső konfliktusaihoz szorosan kapcsolódó ügyvállalásokkal nem volt összeegyeztethető.

Az összeférhetetlen ügyvállalások az alábbiak voltak.

1. Y képviselője

Y az X Kft. korábbi, 2023. november 27. napján visszahívott ügyvezetője volt. A társasággal fennállt megbízási jogviszony megszűnését követően, 2023. december 11. napján adott meghatalmazást az eljárás alá vont ügyvédnek az X Kft.-vel kapcsolatos ügyvezetői elszámolási és átadás-átvételi folyamatokat érintő kérdésekben és intézkedések során történő teljes körű képviselőre.

A meghatalmazás tárgya tehát nem volt független a korábbi társasági megbízástól. Éppen ellenkezőleg: a társaság korábbi ügyvezetőjének társasággal kapcsolatos elszámolási, átadás-átvételi és felelősségi természetű helyzetére vonatkozott.

A visszahívott ügyvezető és a társaság között ilyen helyzetben szükségképpen fennállhat tényleges vagy legalább előrelátható érdekellentét. Az ügyvezetői elszámolás, átadás-átvétel, a társasági iratok, döntések, folyamatok és felelősségi kérdések olyan tárgykörök, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a korábbi társasági megbízáshoz. Az eljárás alá vont ügyvéd korábban a társaság működésének széles körét érintő jogi feladatokat látott el, ezért a visszahívott ügyvezető társasággal kapcsolatos képviselői összeütközésbe került a korábbi ügyféllel szembeni hűségi, bizalmi és titoktartási kötelezettségeivel.

E körben a másodfokú fegyelmi tanács egyetért az elsőfokú fegyelmi tanáccsal abban, hogy az ügyvállalás az Üttv. 20. § (4) bekezdésébe ütközött, és az Üttv. 107. § a) pontja szerinti fegyelmi vétséget valósított meg.

2. K képvisellete

K az X Kft. 10%-os kisebbségi tulajdonosa volt. Az eljárás alá vont ügyvéd a 2024. november 4. napján tartott taggyűlésen képviselte, majd az X Kft. 2024. november 4. napján meghozott taggyűlési határozatának hatályon kívül helyezése iránti perben is ellátta a képviselést.

Ez az ügyvállalás közvetlen összefüggésben állt a korábbi ügyféllel. A per tárgya kifejezetten az X Kft. taggyűlési határozatának megtámadása volt. A társaság taggyűlési határozatának bírósági megtámadása nem tekinthető a korábbi társasági megbízástól független, semleges vagy izolált ügynek, különösen akkor nem, ha az eljárás alá vont ügyvéd korábbi megbízása a társaság taggyűlési ügyeire, jogi megfelelésére és működésének általános támogatására is kiterjedt.

A fellebbezés szövege ebben a körben saját álláspontját gyengíti, amikor azt hangsúlyozza, hogy a későbbi ügyek ugyanazon konfliktus folytatásai voltak. Az Üttv. 20. § (4) bekezdése alapján a korábbi ügyféllel szembeni kötelezettséggel való összeütközés tilalma alól kivételt jelenthet, ha a korábbi és az új ügy között nincs összefüggés. Ha azonban az eljárás alá vont ügyvéd maga is arra hivatkozik, hogy az ügyek ugyanazon konfliktus folytatásai, ezzel valójában az ügyek közötti összefüggést erősíti meg. Ez pedig nem kizárja, hanem megalapozza az Üttv. 20. § (4) bekezdésének alkalmazását.

A másodfokú fegyelmi tanács ezért egyetért az elsőfokú határozattal abban, hogy K képvisellete a taggyűlési határozat megtámadásával kapcsolatos ügyben további, önálló összeférhetetlen ügyvállalásnak minősült.

3. Y képvisellete

Az elsőfokú határozat szerint az eljárás alá vont ügyvéd Y-t képviselte a vele szemben (...) szám alatt folyamatban volt fizetési meghagyásos eljárásban, ellentmondás benyújtása alkalmával. A társaság többségi tulajdonosának peres vitában álló férje volt, és az eljárás alá vont ügyvédnek a felek közötti konfliktusról határozott tudomása volt.

A másodfokú fegyelmi tanács ebben a körben is osztja az elsőfokú fegyelmi tanács álláspontját. A korábbi társasági megbízás nem csak a társaság absztrakt jogi ügyeire terjedt ki, hanem az elsőfokú határozatban rögzítettek szerint a társaság belső konfliktusai, tulajdonosi és személyi viszonyai is az eljárás alá vont ügyvéd látókörébe kerültek. A társaság többségi tulajdonosa és hozzátartozója közötti konfliktus olyan, a társaság működésére is kiható körülmény volt, amelynek ismeretében az eljárás alá vont ügyvédnek fokozottan mérlegelnie kellett volna az ügyvállalás összeférhetetlenségi kockázatát.

Az Üttv. 20. §-ának rendszere nem csupán a ténylegesen bekövetkezett érdekütközést, hanem az előrelátható, a korábbi ügyféllel szembeni kötelezettségekkel objektíve összeütközésbe kerülő ügyvállalást is tiltja. Az ügyvéd nem csak akkor sérti meg a korábbi ügyféllel szembeni kötelezettségét, ha közvetlenül a korábbi ügyfél ellen indít pert vagy abban jár el, a sérelem akkor is fennállhat, ha a korábbi társasági ügyfél működéséhez, tulajdonosi struktúrájához és konfliktusaihoz szorosan kapcsolódó személy oldalán vállal képviselést olyan ügyben, amelyben az érdekösszeütközés előrelátható.

Mindezekre tekintettel az eljárás alá vont ügyvéd A képviselétének elvállalásával is megsértette az Üttv. 20. § (4) bekezdésében foglalt tilalmat.

A fellebbezés és a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozat hangsúlyosan hivatkozott arra, hogy Z a büntetőeljárásban teljes körűen felmentette az eljárás alá vont ügyvédet az ügyvédi titoktartás alól.

A másodfokú fegyelmi tanács e körben rögzíti, hogy a titoktartás alóli felmentés és az összeférhetetlen ügyvállaláshoz adott hozzájárulás két különböző jogintézmény.

A titoktartás alóli felmentés arra vonatkozik, hogy az ügyvéd meghatározott körben feltárhat-e olyan tény, adatot vagy információt, amelyről ügyvédi tevékenysége során szerzett tudomást. Ezzel szemben az Üttv. 20. § (4) bekezdésében szabályozott hozzájárulás tárgya az, hogy az ügyvéd

elvállalhat-e vagy folytathat-e olyan új ügyvédi tevékenységet, amely a korábbi ügyféllel szemben vállalt kötelezettségével egyébként összeütközésbe kerülne.

Az Üttv. 20. § (4) bekezdése kifejezetten azt kívánja meg, hogy a korábbi ügyfél — tájékoztatását követően — járuljon hozzá az új ügyvállaláshoz. Ilyen kifejezett, tájékoztatáson alapuló hozzájárulás a jelen ügyben nem állapítható meg.

Egy büntetőeljárásban adott titoktartási felmentésből nem következik automatikusan, hogy az *X* Kft. hozzájárult volna ahhoz, hogy az eljárás alá vont ügyvéd *Y*, *K* vagy *A* képviselőtét a társaság működésével, döntéseivel, tulajdonosi és ügyvezetői konfliktusaival összefüggő ügyekben ellássa.

A fellebbezés e körben azért is alaptalan, mert az Üttv. 20. § (4) bekezdése nem csak az ügyvédi titok tényleges felhasználását tiltja. Az összeférhetetlenségi szabály a korábbi ügyféllel szembeni teljes ügyvédi kötelezettségrendszerrel védi: a hűséget, a bizalmi viszonyt, a titoktartási kötelezettséget, a függetlenséget és az ügyvédi hivatás objektivitásába vetett bizalmat. A konkrét titoksértés hiánya ezért nem zárja ki az összeférhetetlen ügyvállalás megállapítását.

Az eljárás alá vont ügyvéd hivatkozott arra is, hogy mintegy 19 hónapon át senki nem kifogásolta az összeférhetetlenséget.

Ez az érv a fegyelmi felelősség megállapítását nem érinti.

Az összeférhetetlenség fennállása objektív törvényi korlát. Nem attól függ, hogy azt mikor észleli vagy mikor kifogásolja a korábbi ügyfél, annak ügyvezetője, tulajdonosa, ellenérdeklő fele vagy jogi képviselője. A hallgatás, a kifogás késedelmes előterjesztése vagy a konfliktusban részt vevő személyek eltérő perstratégiai magatartása nem azonosítható az Üttv. 20. § (4) bekezdése szerinti tájékoztatáson alapuló hozzájárulással.

A korábbi ügyfél hozzájárulása csak akkor lehet releváns, ha az ügyvéd a korábbi ügyfelet a lényeges körülményekről tájékoztatja, és a korábbi ügyfél ennek ismeretében kifejezetten hozzájárul az új ügyvállaláshoz. Ilyen hozzájárulás jelen ügyben nem volt megállapítható.

Az eljárás alá vont ügyvéd szerint az elsőfokú eljárás lényeges hibája volt, hogy az elsőfokú fegyelmi tanács mellőzte *Z* személyes meghallgatását.

A másodfokú fegyelmi tanács ezt a kifogást nem találta alaposnak.

Az elsőfokú fegyelmi tanács a tényállást okiratok, meghatalmazások, a megbízási szerződés, a bejelentés, az eljárás alá vont ügyvéd által rendelkezésre bocsátott iratok, valamint az eljárás alá vont ügyvéd saját nyilatkozatai alapján állapította meg. A releváns tények — így különösen a *X* Kft.-vel kötött megbízási szerződés léte és tartalma, annak megszűnése, *Y*, *K* és *A* későbbi meghatalmazásai, továbbá a kapcsolódó eljárások tárgya — okiratokból megállapíthatók voltak, és azokat az eljárás alá vont ügyvéd lényegüket tekintve nem vitatta.

A fegyelmi ügy eldöntése döntően jogi minősítést igényelt: azt kellett megítélni, hogy az okiratokból feltárt ügyvállalások az Üttv. 20. § (4) bekezdése szerinti összeférhetetlenséget megvalósították-e. *Z* személyes meghallgatása legfeljebb a konfliktus utólagos értékelésére, illetve arra vonatkozó álláspontjának előadására lett volna alkalmas, hogy ő maga összeférhetetlennek tekintette-e az ügyvállalást. Ez azonban nem tanúbizonyítási, hanem jogi minősítési kérdés.

A másodfokú fegyelmi tanács ezért megállapította, hogy *Z* meghallgatásának mellőzése nem sértette az eljárás alá vont ügyvéd eljárási jogait, nem eredményezte a tényállás felderítetlenségét, és nem ad alapot az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére.

A fellebbezés vitatta a szándékosság vétkességi alakzat határozati megállapítását.

A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint az elsőfokú határozat e körben is helytálló.

A szándékosság megállapításához nem szükséges annak bizonyítása, hogy az ügyvéd a saját magatartását helyesen minősítette jogilag, vagy hogy kifejezetten tudta: magatartása fegyelmi vétségnek minősül. A fegyelmi jogi szándékossági alakzatának szempontjából annak van jelentősége, hogy az eljárás alá vont ügyvéd tudatosan tanúsította-e azokat a ténybeli magatartásokat, amelyek a kötelezettségzegést megvalósították.

A jelen ügyben az eljárás alá vont ügyvéd tudta, hogy korábban a X Kft.-vel állt megbízási jogviszonyban. Tudta, hogy a megbízási a társaság működésének széles körére kiterjedt. Tudta, hogy Y a társaság visszahívott korábbi ügyvezetője. Tudta, hogy K a társaság kisebbségi tagja, és hogy képviselte a társaság taggyűlési döntésével, illetve annak bírósági megtámadásával függ össze. Tudta azt is, hogy A a társaság többségi tulajdonosával konfliktusban áll. Mindezek ellenére a három ügyvállalást elfogadta és teljesítette.

Az eljárás alá vont ügyvéd jóhiszeműsége, szakmai elkötelezettsége vagy az a szubjektív meggyőződése, hogy a társaság „valódi” érdekét képviseli, a szándékosságot nem zárja ki. Ezek a körülmények legfeljebb a szankció kiszabása körében, enyhítő körülményként értékelhetők. Az elsőfokú fegyelmi tanács ezt meg is tette, amikor az eljárás alá vont ügyvéd szakmai munkáját és jó szándékát enyhítő körülményként figyelembe vette.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezésében az Üttv. 20. § (7) bekezdésében foglalt kivételekre, továbbá az európai ügyvédi etikai elvekre is hivatkozott.

A másodfokú fegyelmi tanács álláspontja szerint e hivatkozások a fegyelmi felelősséget nem zárják ki.

Az Üttv. 20. § (7) bekezdésében foglalt kivételes szabályok nem értelmezhetők úgy, hogy azok felülírnák a korábbi ügyféllel szembeni kötelezettségekből fakadó, az Üttv. 20. § (4) bekezdésében rögzített tilalmat. A jelen ügyben nem állapítható meg, hogy a korábbi ügyfél a szükséges tájékoztatást követően hozzájárult volna az új ügyvállalásokhoz, és az sem állapítható meg, hogy a korábbi és az új ügyek között ne lett volna összefüggés. Éppen ellenkezőleg: a fellebbezés maga is azt hangsúlyozta, hogy a későbbi képviseltek ugyanazon konfliktus folytatásai voltak.

Az európai ügyvédi etikai elvek — így különösen az ügyfélérdek elsődlegessége, a bizalmas információk védelme, az ügyvédi függetlenség és objektivitás — sem az eljárás alá vont ügyvéd álláspontját támasztják alá. Az ügyfélérdek elsődlegessége nem azt jelenti, hogy az ügyvéd a korábbi írásbeli megbízási szöveggel szemben utóbb maga választhatja ki, ki volt a „valódi” ügyfél, vagy melyik társasági szereplő képviseli szerinte a társaság helyes érdekét. Az ügyvédi objektivitás követelménye pedig éppen azt kívánja meg, hogy az ügyvéd a társasági belháborúban ne azonosuljon valamelyik szereplővel oly módon, hogy az a korábbi ügyféllel szembeni kötelezettségeit sértse.

Az Üttv. 107. § a) pontja alapján az ügyvédi tevékenységet gyakorló kamarai tag fegyelmi vétséget követ el, ha az ügyvédi tevékenység gyakorlása során az e tevékenység gyakorlásából eredő, jogszabályban vagy etikai szabályzatban meghatározott kötelességét szándékosan vagy gondatlanságból megszegi.

Az eljárás alá vont ügyvéd az Üttv. 20. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettségét három, egymástól elkülöníthető ügyvállalással megszegte. E magatartása egyúttal sértette az Üttv. 1. § (2) és (3) bekezdéséből fakadó ügyfélhűségi, bizalmi és szakmai gondossági követelményeket, valamint az ÜESZ 4.1. pontjában rögzített azon elvárás is, hogy az ügyvédnek még az összeférhetetlenség látszatának felmerülését is kerülnie kell.

A három ügyvállalás külön-külön is a korábbi társasági ügyféllel szembeni kötelezettségekkel került összeütközésbe. Y képviselte a visszahívott ügyvezető társasággal kapcsolatos elszámolási és átadás-átvételi helyzetére vonatkozott. K képviselte közvetlenül a társaság taggyűlési döntésének megtámadására irányult. (A) képviselte pedig a társaság tulajdonosi konfliktusrendszeréhez szorosan kapcsolódó személyi oldalán történt olyan helyzetben, amelyben az eljárás alá vont ügyvéd a konfliktusról tudomással bírt.

A másodfokú fegyelmi tanács ezért megállapította, hogy az elsőfokú határozat helyesen minősítette az eljárás alá vont ügyvéd magatartását háromrendbeli, szándékos fegyelmi vétségnek.

Az elsőfokú fegyelmi tanács az Üttv. 108. § b) pontja alapján pénzbírság fegyelmi büntetést alkalmazott, összegét pedig az Üttv. 109. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

A másodfokú fegyelmi tanács a kiszabott 300.000,- Ft pénzbírságot arányosnak találta.

A szankció kiszabása körében súlyosító körülményként értékelendő, hogy nem egyetlen, elszigetelt, marginális ügyvállalásról volt szó, hanem három, egymástól elkülöníthető, a korábbi társasági

ügyfélhez szorosan kapcsolódó ügyvállalásról. Súlyosító körülmény továbbá, hogy a korábbi megbízás a társaság működésének széles körére terjedt ki, ezért az összeférhetlenségi kockázat nyilvánvaló és fokozott volt. Az eljárás alá vont ügyvédnek a helyzet összetettsége, a társaságon belüli családi, tulajdonosi és ügyvezetői konfliktusok, valamint a többirányú érdekellentétek miatt különösen körültekintően kellett volna eljárnia.

A másodfokú fegyelmi tanács egyetért az elsőfokú határozattal abban is, hogy az eljárás alá vont ügyvéd a társasági konfliktusba olyan mértékben bevonódott, amely az ügyvédi objektivitás követelményével nem volt összeegyeztethető. Az ügyvédi hivatásba vetett közbizalom védelme megköveteli, hogy az ügyvéd ne váljon a társasági, tulajdonosi vagy családi belharc egyik oldalának olyan szereplőjévé, aki korábbi társasági ügyféllel kapcsolatos bizalmi és információs helyzetét felhasználva, vagy annak látszatát keltve jár el.

Enyhítő körülményként értékelhető volt az eljárás alá vont ügyvéd hosszabb szakmai múltja, az, hogy az elsőfokú határozat szerint húsz éve praktizál, továbbá az a körülmény, hogy magatartását nem rosszhiszemű, ártó szándék, hanem hibás ügyfélazonosítás, az érdekellentétek kellő mélységű át nem gondolása és a konfliktusba való szakmai bevonódás jellemezte. Az elsőfokú fegyelmi tanács e körülményeket enyhítő körülményként figyelembe vette.

A másodfokú fegyelmi tanács szerint ugyanakkor ezek az enyhítő körülmények nem adnak alapot a pénzbírság mellőzésére vagy enyhítésére. A háromrendbeli, szándékos fegyelmi vétség súlya, az ügyvédi hivatás alapvető bizalmi jellegének sérelme, valamint az összeférhetlenségi szabályok preventív funkciója indokoltá teszi a pénzbírság fenntartását.

A 300.000,- Ft összegű pénzbírság sem az elkövetés tárgyi súlyához, sem az ügyvédi hivatás védendő értékeihez, sem az eljárás alá vont ügyvéd személyi körülményeihez képest nem aránytalan.

VI. Záró rész

A fentiek alapján a másodfokú fegyelmi tanács az Üttv.138.§ (1) bek. c) pontja figyelembevételével az elsőfokú fegyelmi tanács határozatát annak helyes indokai és mértékletes marasztalása alapján helybenhagyta.

Az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezése nem vezetett eredményre, erre tekintettel a másodfokú fegyelmi tanács a másodfokú eljárás költségét a FESZ 40.2. c) pontja alapján 50.000,- Ft összegben állapította meg.

A másodfokú határozat jogerőre emelkedéséről a másodfokú fegyelmi tanács a FESZ 35.5. pontja alapján rendelkezett.

A másodfokú határozat ellen a közigazgatási perekre vonatkozó szabályoknak megfelelő perindítás lehetőségét az Üttv.139.§ (1) bekezdése biztosítja (...)

Budapest, 2026. május 15.

MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA
ORSZÁGOS FEGYELMI BIZOTTSÁG
MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA